

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce O. Č., zastoupeného JUDr. Přemyslem Krausem, advokátem se sídlem Revoluční 1, Praha 1, proti žalovanému **Ministroví vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti Ministerstva vnitra proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2006, č. j. 2 Ca 4/2006 - 60,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 9. 2006, č. j. 2 Ca 4/2006 - 60, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se Ministerstvo vnitra jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno „rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 8. 2005, č. 206/2005“ a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Rozhodnutím citovaného data a čísla ministr vnitra podle § 136 odst. 1 zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, zrušil rozhodnutí ředitele Policie České republiky, okresního ředitelství Praha-západ ve věcech kázeňských ze dne 25. 10. 2004, č. 416/2004, a ve věci rozhodl tak, že podle § 32 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kterého se dopustil porušením § 4 písm. a), b), § 5 odst. 1 písm. b) a § 22 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. tím, že 22. 1. 2004 způsobil jako řidič střet služebního automobilu ŠKODA Octavia s automobilem ŠKODA Forman 135. Zároveň bylo rozhodnuto, že se podle § 39 odst. 1 písm. h) zákona č. 186/1992 Sb. a § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích řízení zastavuje.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Poukazuje na to, že městský soud nebral v úvahu, že zvláštním předpisem, kterým je třeba se v dané věci řídit, je zákon č. 186/1992 Sb., a nikoli zákon o přestupcích. Úkolem ředitele okresního ředitelství PČR Praha-západ bylo rozhodnout o tom, zda se žalobce dopustil kázeňského přestupku podle § 32 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. Ministr vnitra v dané věci zjistil, že je rozhodnutí ředitele v rozporu s právními předpisy a podle § 136 odst. 1 a 2 zákona č. 186/1992 Sb. byl oprávněn toto rozhodnutí zrušit a rozhodnout ve věci samé. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že by vydání rozhodnutí ve věci samé mohla zabránit jednorozhodnutí prekluzivní lhůta podle zákona o přestupcích. Domnívá se totiž, že zmíněné ustanovení zákona č. 182/1992 Sb. je vůči zákonu o přestupcích speciálním. Poukazuje na § 39 zákona č. 182/1992 Sb., který na použití zákona o přestupcích odkazuje pouze v tam vymezených případech a aplikaci jiných ustanovení nepřipouští. Má tak za to, že o žalobcově věci byl ministr oprávněn věcně rozhodnout až do 22. 1. 2007, nicméně uložit kázeňský trest mu však již nemůže (§ 36 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb.). Rovněž upozornil na to, že městský soud zrušil toliko rozhodnutí „Ministerstva (ministra) vnitra“ č. 206/2005, zatímco rozhodnutí ministra č. 3/2006 o žalobcově rozkladu proti tomuto rozhodnutí ponechal v platnosti. Vzhledem ke všemu uvedenému požaduje stěžovatel zrušení napadeného rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření s kasační stížností nesouhlasí a naopak má za to, že právní názor vyslovený v rozsudku městského soudu je správný. Poukazuje také na vnitřní rozpor v rozhodnutí ministra, který spatřuje v tom, že věcně rozhodl, avšak řízení zastavil.

Důvodnost kasační stížnosti posuzuje Nejvyšší správní soud zásadně v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.); v daném případě však zdejší soud shledal rozhodnutí městského soudu nepřezkoumatelným a k této vadě je povinen přihlížet z úřední povinnosti.

Ze soudního spisu k tomu vyplynulo, že žalobce byl dne 22. 1. 2004 v Praze 5, na křižovatce ulic Jeremiášova a Radlická účastníkem dopravní nehody. Dne 12. 3. 2004 byla Policií České republiky, Správy hl. m. Prahy, Dopravního inspektorátu Praha 4 tato věc odložena dle § 58 odst. 3 písm. b) zákona o přestupcích, neboť se nepodařilo určit viníka nehody. Na základě dopisu adresovaného druhým účastníkem dopravní nehody ministru vnitra byla tato nehoda opětovně prošetřena a žalobci bylo sděleno podezření ze spáchání kázeňského přestupku podle § 32 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. Po provedeném řízení pak bylo rozhodnutím ředitele Policie České republiky, Okresního ředitelství Praha-západ ze dne 25. 10. 2004, č. 416/2004, řízení ve věci přestupku, kterého se měl žalobce dopustit zastaveno podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Na základě doporučení senátu poradní komise ministra vnitra ze dne 17. 10. 2005 přezkoumal ministr vnitra rozhodnutí ředitele PČR, okresního ředitelství Praha-západ ze dne 25. 10. 2004, č. 416/2004, a ve věci rozhodl tak, že podle § 32 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se dopustil porušením § 4 písm. a), b), § 5 odst. 1 písm. b) a § 22 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. tím, že 22. 1. 2004 způsobil jako řidič střet služebního automobilu ŠKODA Octavia s automobilem ŠKODA Forman 135. Zároveň rozhodl, že se podle § 39 odst. 1 písm. h) zákona č. 186/1992 Sb. a § 76 odst. 1

písm. f) zákona o přestupcích řízení zastavuje. Proti tomu podal žalobce rozklad, který byl rozhodnutím ministra vnitra ze dne 11. 1. 2006, č. 3/2006 zamítnut.

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 11. 1. 2006, č. 3/2006, jakož i jeho rozhodnutí ze dne 25. 8. 2005, č. 206/2005. V žalobě také jako žalovaného označil ministra vnitra. Městský soud napadeným rozsudkem rozhodl tak, že zrušil „rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 8. 2005, č. 206/2005“ a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Jako žalovaného v záhlaví označil Ministerstvo vnitra, které také v soudním řízení jako žalovaný vystupovalo (vyjádření ze dne 28. 3. 2006, 19. 4. 2006 podepsala ředitelka odboru právního). V odůvodnění pak městský soud mj. uvedl: *„Pokud tedy žalovaný jedná tvrdí, že uplynutím jednoho roku, tj. 22. 1. 2005 odpovědnost žalobce za přestupek nezanikla, neboť o tomto ust. § 36 odst. 2 zák. č. 186/92 nehovoří a zároveň zastavuje řízení vedené proti žalobci ve věci přestupku dle ust. § 76 odst. 1 písm. f) zák. č. 200/90 Sb. z důvodu zaniklé odpovědnosti za přestupek, je výrok správního orgánu vnitřně rozporný, nepřezkoumatelný a proto soud rozhodl dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tak, jak je obsaženo ve výrokové části tohoto rozsudku a zrušil rozhodnutí jak prvoinstančního správního orgánu tak orgánu rozhodujícího o rozkladu žalobce pro jejich nepřezkoumatelnost“.*

Předně je třeba poukázat na skutečnost, že Městský soud v Praze v dané věci považoval za žalovaného Ministerstvo vnitra. S tímto závěrem však nelze souhlasit. Osobu žalovaného v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu kogentně určuje zákon (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 5 Afs 16/2003 - 56, uveřejněno ve Sb. NSS pod č. 534/2005). Konkrétně se jedná o § 69 s. ř. s., podle něhož je *„žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla“*. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že ve věcech služebního poměru, mezi něž patří i právě rozhodovaná věc, nebyla judikatura správních soudů dlouho jednotná v tom, zda je žalovaným příslušný služební funkcionář či správní orgán, jehož je tento funkcionář příslušníkem. Judikatura se však ustálila po rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 34/2005 - 61, publikováno ve Sb. NSS pod č. 1014/2007, kde bylo jednoznačně uvedeno, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru podle zákona č. 186/1992 Sb. je žalovaným správním orgánem služební funkcionář, který ve věci rozhodl v posledním stupni. V daném případě není pochyb o tom, že šlo o věc služebního poměru, o níž v posledním stupni rozhodl ministr vnitra, který je také v dané věci žalovaným. Ministr vnitra je tak ve věcech služebního poměru správním orgánem – nerozhoduje samozřejmě jako fyzická osoba sama o sobě, nýbrž jako fyzická osoba vykonávající ve struktuře vojensky organizovaného sboru zákonem resp. na základě zákona svěřené rozhodovací pravomoci ve věcech služebního poměru. Městský soud tedy pochybil, pokud jako žalovaného označil v rozsudku Ministerstvo vnitra a nikoli ministra. Tato skutečnost ale nemohla být sama o osobě důvodem pro zrušení jeho rozhodnutí, právě s ohledem na to, že ministr stojí v čele ministerstva a řádně se tak s probíhajícím řízením mohl seznámit a také seznánil, nedošlo tak k žádnému zásahu do jeho práv. Tímto nesprávným označením žalovaného pak nijak nebyl dotčen ve svých právech ani druhý účastník řízení (žalobce).

Za tohoto zjištění musel Nejvyšší správní soud vážit také to, zda není na místě kasační stížnost podanou Ministerstvem vnitra, které nebylo účastníkem řízení o žalobě, odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Dospěl však k závěru že nikoli. Přestože § 102

s. ř. s. přiznává právo podat kasační stížnost toliko účastníkovi řízení o žalobě nebo osobě na tomto řízení zúčastněné a Ministerstvo vnitra materiálně účastníkem řízení o žalobě nebylo, má zdejší soud za to, že v daném případě není na místě kasační stížnost odmítnout. Jednak není naplněna podmínka stanovená v § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tj. že by kasační stížnost byla podána osobou „k tomu zjevně neoprávněnou“, když ministerstvo bylo jako účastník řízení formálně označeno a bylo s ním také v řízení jednáno. Navíc by takový postup byl podle názoru zdejšího soudu příliš formalistický s ohledem na úzkou vazbu mezi oběma orgány (ministerstvem a ministrem). Rovněž nezanedbatelnou skutečností v tomto případě je, že by odmítnutí kasační stížnosti ponechalo rozhodnutí městského soudu, které je zatíženo zásadními vadami, nadále v existenci, neboť lhůta k podání kasační stížnosti ministrově již marně uplynula (napadený rozsudek městského soudu byl totiž dne 13. 10. 2006 doručen jemu, nikoli ministerstvu). Nejvyšší správní soud také bral v potaz, že k vadě, kterou je rozsudek městského soudu zatížen, je povinen soud přihlížet z úřední povinnosti. S ohledem na všechny shora uvedené důvody dospěl soud k závěru, že je v daném případě žádoucí kasační stížnost věcně projednat.

Nejvyšší správní soud však shledal napadený rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným, přičemž nepřezkoumatelnost spatřuje v jiné vadě řízení před městským soudem. Jak totiž vyplynulo z výroku napadeného rozsudku, městský soud jím zrušil pouze „rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 8. 2005, č. 206/2005“. Předně je třeba upozornit na to, že i toto rozhodnutí označil městský soud nesprávně, neboť rozhodnutí z tohoto dne a tohoto čísla nevydalo Ministerstvo vnitra, nýbrž ministr vnitra (ten je také k tomu zákonem výslovně zmocněn - § 136 zákona č. 186/1992 Sb.) a právě jeho rozhodnutí pak žalobce navrhoval zrušit. V daném případě je však z ostatních údajů, které městský soud o rozhodnutí uvedl (tj. data vydání a jeho čísla), zcela zřejmé, o jaké rozhodnutí jde, a je tak identifikováno dostatečně a nezaměnitelně s rozhodnutím jiným. Toto pochybení tak rovněž nebylo důvodem pro zrušení rozsudku městského soudu.

Důvodem pro jeho zrušení však byla skutečnost, že městským soudem zrušené rozhodnutí ze dne 25. 8. 2005, č. 206/2005, bylo toliko prvostupňovým rozhodnutím v dané věci, proti kterému podal žalobce řádně rozklad. Rozhodovací stupně přitom nelze chápat ve vztahu k celému řízení o přestupku. O tom bylo nejprve rozhodnuto ředitelem Policie ČR - Okresního ředitelství Praha-západ a toto rozhodnutí zřejmě nabylo právní moci (byť je spis neobsahuje, lze tak soudit z dalšího procesního postupu). Ministr vnitra z moci úřední rozhodl podle § 136 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. o zrušení pravomocného rozhodnutí, přičemž toto ustanovení jej dále opravňuje k rozhodnutí ve věci samé. V rozhodnutí poučil o možnosti podat rozklad a tento rozklad pak byl zamítnut rozhodnutím ministra vnitra ze dne 11. 1. 2006, č. 3/2006. V rámci tohoto mimořádného opravného řízení pak je rozhodnutím I. stupně rozhodnutí ze dne 25. 8. 2005, rozhodnutím II. stupně rozhodnutí ze dne 11. 6. 2006. Právě proti tomuto – konečnému rozhodnutí ve správním řízení – pak primárně směřovala žalobcova žaloba a o tomto rozhodnutí pak městský soud ve výroku rozhodnout opomenul. Z odůvodnění napadeného rozsudku je sice zřejmé, že soud považoval za nezákonné i toto posledně zmíněné rozhodnutí, avšak ve výroku tak neučinil. Je to právě výrok pravomocného rozsudku, který je závazný pro účastníky řízení i orgány veřejné správy (§ 54 odst. 6 s. ř. s.), a v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí musí být soudem rozhodováno zásadně o tom správním rozhodnutí, kterým bylo správní řízení pravomocně ukončeno [§ 68 písm. a) s. ř. s.]. Rozhodnutí orgánu prvostupňového pak může být v řízení o žalobě sice také

zrušeno, avšak pouze v případě, že je rušeno rozhodnutí, jimž bylo správní řízení ukončeno, a tehdy shledá-li to soud vhodným (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Uvedený postup městského soudu tak vyústil v nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, a to pro rozpor výroku s odůvodněním, když nerozhodl o návrhu na zrušení rozhodnutí, kterým bylo dané správní řízení pravomocně ukončeno a proti němuž směřovala žaloba. Nejvyšší správní soud tak shledal naplněným důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nad rámec uvedeného považuje zdejší soud za vhodné se s ohledem na procesní ekonomii a rychlost řízení vyjádřit také ke stěžovatelem uplatněnému důvodu v kasační stížnosti; jedná se o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. („nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“), konkrétně stěžovatel zpochybňuje závěr městského soudu o tom, že se na řízení o kázeňském přestupku podle zákona č. 186/1992 Sb. aplikuje také § 20 zákona o přestupcích.

Kázeňská pravomoc služebního funkcionáře je upravena v § 30 a násl. zákona č. 186/1992 Sb. Citované ustanovení opravňuje služebního funkcionáře v rozsahu jeho pravomoci udělovat kázeňské odměny a ukládat kázeňské tresty. Kázeňské tresty jsou mj. ukládány též za kázeňské přestupky. Rozhodování o kázeňském přestupku je pak upraveno v § 32 zákona č. 186/1992 Sb. Podle odst. 1 tohoto ustanovení je kázeňským přestupkem zaviněné porušení základních povinností policisty, pokud nejde o trestný čin. Odst. 2 pak stanoví, že jako kázeňský přestupek se vyřizuje též jednání policisty, které má znaky přestupku, pokud to stanoví zvláštní předpis. Tím je v daném případě § 10 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích (*„Podle zvláštních právních předpisů se projedná jednání, které má znaky přestupku, jehož se dopustily osoby podléhající vojenské kázeňské pravomoci, příslušníci bezpečnostních sborů.“*). Ustanovení § 58 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích ukládá orgánu policie věc odevzdat příslušnému orgánu, jde-li o jednání mající znaky přestupku, které se projednává podle zvláštních předpisů (zvláštním předpisem je v daném případě mj. právě zákon č. 186/1992 Sb.). Podle § 39 odst. 1 tohoto zákona se při projednávání jednání, které má znaky přestupku, postupuje podle zvláštního předpisu (zákonu o přestupcích) mj. jde-li o rozhodování, zda jednání policisty má všechny znaky přestupku potřebné k určení viny [písm. a)] a zastavení řízení [písm. h)].

Nejvyšší správní soud v daném případě souhlasí se závěrem uvedeným v rozsudku městského soudu, tj. že pod citované písm. a), které odkazuje na použití zákona o přestupcích, pokud jde o rozhodování toho, zda jednání policisty má všechny znaky přestupku potřebné k určení viny, je třeba zahrnout i použití § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, které znemožňuje přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Nelze-li totiž přestupek po uplynutí stanovené lhůty projednat, není možné rozhodovat o tom, zda má jednání policisty všechny znaky přestupku potřebné k určení viny. Jedná se o zánik odpovědnosti za přestupek, který znamená zánik důsledků, jež by byly u potenciálního pachatele se spácháním přestupku spojeny. Po uplynutí jednorocní lhůty pak již není možné zkoumat, zda přestupek spáchal údajný pachatel či nikoli; § 20 odst. 1 zákona o přestupcích má tak podstatný vliv na rozhodování o určení viny policisty a je tak třeba ho ve smyslu § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 186/1992 Sb. na řízení o kázeňském přestupku aplikovat.

Uvedený závěr platí tím spíše, odkazuje-li § 39 odst. 1 písm. h) zákona č. 186/1992 Sb. na použití zákona o přestupcích v případě zastavení řízení, tedy mj. i na použití jeho §

76 odst. 1 písm. f), který ukládá řízení zastavit v případě že zanikla odpovědnost za přestupek. Je-li tedy možné zastavit řízení o kázeňském přestupku podle § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích s tím, že uplynula lhůta podle § 20 odst. 1 tohoto zákona, jak ostatně učinil žalovaný v dané věci, nelze současně tvrdit, že se toto ustanovení nepoužije. Takový postup by mohl být například možný tehdy, pamatoval-li by na to výslovně zákon. Tak tomu ale v daném případě nebylo.

Opačný závěr, ke kterému se kloní stěžovatel, je neudržitelný také proto, že by v jeho důsledku docházelo ke vzniku vnitřně rozporných rozhodnutí, kterými bylo věcně o přestupku rozhodnuto a zároveň bylo řízení o přestupku zastaveno. Zastavení řízení je institut, který nastupuje v případech zákonem předvídaných, kdy nelze vydat rozhodnutí meritorní. Zásadně tak není možné v jednom rozhodnutí meritorně rozhodnout a současně totéž řízení zastavit.

Ze znění zákona č. 186/1992 Sb. je také zřejmá snaha nedůvodně neznevýhodnit policisty, kteří jsou podezřelí ze spáchání přestupku, oproti těm obviněným, jejichž přestupek byl projednáván podle zákona o přestupcích. Jedná se např. o § 39 odst. 2, který stanoví, že ukládá-li se policistovi za jednání mající znaky přestupku kázeňský trest snížení funkčního platu, nesmí jeho úhrnná výše překročit horní hranici pokuty, která je za toto jednání stanovena zákonem o přestupcích, nebo § 35 odst. 3, který umožňuje v případě jednání majícího znaky přestupku ublížení na cti a přestupků ublížení na zdraví z nedbalosti, úmyslného narušení občanského soužití nebo proti majetku spáchané mezi blízkými osobami uložit kázeňský trest jen tehdy, podala-li podnět postižená osoba nebo její zákonný zástupce anebo opatrovník; jde-li o přestupek ublížení na cti, může být kázeňský trest uložen teprve po neúspěšném pokusu o smír ublíženého na cti a policisty. V případě pochybnosti o tom, zda určité ustanovení zákona o přestupcích na řízení podle zákona č. 186/1992 Sb. aplikovat či nikoli, je tak třeba zvažovat také to, zda jeho nepoužití nedůvodně neznevýhodní policistu podezřelého z přestupku. V daném případě i toto hledisko hovoří pro aplikaci § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.

Na aplikaci § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nemůže mít žádný vliv ani § 36 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., podle něhož za jednání mající znaky přestupku lze uložit kázeňský trest do jednoho roku ode dne jeho spáchání. Předmětné ustanovení výslovně zapovídá po uplynutí jednorocní lhůty ukládání trestu za jednání, které má znaky přestupku; nehovoří však nic o tom, že by ustanovení o zániku odpovědnosti po uplynutí shodné lhůty nemělo být aplikováno, ani o tom, že i po uplynutí jednorocní lhůty lze rozhodnout o vině. S ohledem na to, že státní moc může být uplatňována pouze v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (§ 2 odst. 3 Ústavy), není možné, aby bylo v daném případě rozhodováno toliko o vině a nikoli trestu. Zákon č. 186/1992 Sb. v řízeních ve věcech kázeňských takovou možnost nezmiňuje (vyjma § 34 odst. 1, který umožňuje kázeňský trest neuložit v případě, že postačí k nápravě policisty a k obnovení služební kázně vytknutí méně závažného jednání, jež má znaky kázeňského přestupku nebo přestupku). Hovoří totiž zásadně pouze o pravomoci služebního funkcionáře ukládat kázeňské tresty a odměny (§ 30 zákona č. 186/1992 Sb.), v žádném ustanovení neopravňuje služebního funkcionáře k vyslovení viny za spáchání kázeňského provinění a neuložení trestu s ohledem na uplynutí lhůty. Za takové situace nelze jinak, než § 36 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. aplikovat v souladu s § 20 odst. 1 zákona o přestupcích a řízení zastavit podle § 39 odst. 1 písm. h) zákona č. 186/1992 Sb. a § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, aniž by byla zkoumána vina policisty.

Závěr o možnosti projednání jednání, které má znaky přestupku pouze ve lhůtě jednoho roku ode dne jeho spáchání, nemůže žádným způsobem ovlivnit ani § 136 zákona č. 186/1992 Sb. Odst. 1 toho ustanovení umožňuje ministrovi vnitra zrušit pravomocné rozhodnutí ve věcech služebního poměru, u něhož bylo dodatečně zjištěno, že je v rozporu s právními předpisy, a rozhodnout ve věci samé. Podle odst. 2 může pravomocné rozhodnutí zrušit do tří let od nabytí právní moci. Citované ustanovení je součástí hlavy deváté nazvané „*Ustanovení o řízení*“ a je tak zřejmé, že se jedná o obecné ustanovení vztahující se ke všem řízením ve věcech služebního poměru. Možnost aplikace tohoto ustanovení je pak omezena v případě, kdy zvláštní ustanovení – ať už zákona č. 186/1992 Sb. nebo zákona jiného – stanoví něco odlišného. Tak tomu bylo i v daném případě, kdy § 20 zákona o přestupcích použitý prostřednictvím § 39 odst. 1 písm. a) a h) zákona č. 186/1992 Sb. stanoví, že po uplynutí jednorozhodnutí nelze jednání mající znaky přestupku projednat. V takovém případě pak aplikace § 136 zákona č. 186/1992 Sb. připadá v úvahu pouze v případě, kdy by ministr rozhodnutí o kázeňském přestupku, které bylo v rozporu s právními předpisy, zrušil a s ohledem na uplynutí jednorozhodnutí řízení zastavil. Nikoli tak, jak bylo učiněno v daném případě, kdy ministr kázeňský přestupek projednával po uplynutí jednorozhodnutí lhůty.

Přestože tedy městský soud v napadeném rozsudku zaujal právní názor správný, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu, než jeho rozsudek zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, neboť je zatížen natolik zásadními vadami, že nemůže obstát (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V novém rozsudku pak městský soud správně označí žalovaného a rozhodne též o žalobou napadeném rozhodnutí ministra vnitra ze dne 11. 1. 2006, č. 3/2006.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je Městský soud v Praze vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

V novém rozhodnutí ve věci městský soud podle § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2007

JUDr. Vojtěch
Šimíček
předseda senátu